

Ob materinem pogrebu.

Ko krsto polože pred jamo,
Duhovnik še jo pokropi,
Nato pa v grob spustijo mamo,
Nasujejo na vrh prsti.

Sirotno dete pa zajoka,
Nad grobom sklonjeno ihti;
Ihti, da drugim srce poka:
„Oj mamica, oj kje ste vi?“

Kaj čem sirota jaz početi?
Na svetu *nimam* iti kam . . .
Na grobu tu želim umreti
In priti v raj nebeški k vam!

— n —

Na grobu svoje matere...

vaški zvonovi so otožno zapeli oznanjajoč žalostno novico, da se je zopet eden vaščanov preselil v večnost. Prijetni jutranji vzduh je blagodejno vplival na mene, ko sem se izprehajal ob veliki cesti. Nekako čudno mi je bilo pri srcu, ko so mi zadoneli mili glasovi vaških zvonov na uho.

„Bog mu daj večni mir; ali veste kdo je umrl?“ vprašala me je stara ženica, ki je nesla lonec vode. „Ne vem“, odvrnem, „mogoče Gozdarjeva Jera, ki je bila zadnji čas hudo bolna.“

Šel sem počasi naprej ter razmišljeval o Gozdarjevi hčerki, ki bo sedaj sama na svetu. Prav milo se mi je storilo.

Prišedši v vas, srečam domačega cerkvenika. Ta mi je zdihnil, ne da bi ga bil kaj vprašal: „Uboga Milica! kaj bo sedaj sama počela, ko nima matere.“